

{ אז נדברו }

פרשת פנחס תשפ"ג | לסדר: "הנני נותן לו את בריתי שאום" | גליון מספר: 610

להצטרפות לרשימת התפוצה

במייל:

a8447168@gmail.com

**ניתן לקבל את הגיליון בפקס
באמצעות שיחת טלפון:**

079-5319191

הודעה: כמידי שנה ניתן לקנות את החוברת 'אלה מסעי' הממוקדת לבחורי שיעור ג' בשיבה קטנה העוסקים בימים אלו בבחינות והיערכות לקראת ישיבה גדולה.

ניתן להשיג (לעת עתה רק) בב"ב

רחוב קיבוץ גלויות 9

רחוב חזו"א 34 פינת דסלר (ודייפוס)

ניתן לקבל גם במייל.

נודה להשתתפותכם

בהוצאות הגדולות!!

בבנק: בנק פאגי

סניף 182

חשבון 747815

ע"ש: שב שמעתא

(ע"ר)

ניתן לקבל קבלה מוכרת

להחזר מס (ס' 46)

באשראי: "נדירים פלוס"

בטלפון: 0799-654321

בדואר: פולק, גאולה 15 חיפה

שים לב למשפט: אנו לא מחכים לחזור ליום אחד שלפני החורבן!!!

על הדור שלנו ניתן לומר ולהעיד בפה מלא שיש לנו ציפיה וכמיהה לבנין בית המקדש... אני יכול להעיד בנימה אישית שיש כאן בגיליון זה מדור שנקרא "הלכה בקרב ממש למעשה" ולמרבה התמהון זה המדור הכי מבוקש... הכי נקרא ויש עליו הכי הרבה תגובות... ואני באופן אישי ממש מופתע מזה... יוצא לי לדבר עם סוג של אנשים שאין להם שום סיבה בעולם להתחבר למדור הזה... והם מפתיעים ואומרים: שזה!!! זה מה שהכי מדבר אלי... ומי שקצת מכיר את המדור הזה... אני **בכוונה** לא מרבה להתרגש ולהיכנס לפאתוס... אני בכוונה משתדל להשאיר את התיאור ברובד ההלכתי... הטכני... ואפילו... אפילו המסתבך... סביב כל מיני שיקולים וחשבונות של "לעשות חובות ינון" בבית בחירתך... וההפתעה הגדולה היא שלמרות זאת יהודים מתחברים לזה... ודווקא לסגנון הזה!! הפחות "משקפים" יותר מחובר לסדר קדשים וטהרות... וכמידי שנה אני מקדיש כאן בגיליון הבהרה מאוד נחוזה בנושא של הציפיה והכמיהה לבנין בית המקדש... **העניין הוא כן:**

פעם הייתי הרבה יותר משקיע בהצפת רגשות (במדור המדובר)... סו"ס המטרה של המדור הזה היא לעורר יהודים לרצות ולהתגעגע לבית המקדש... אם ככה, אני אמור להרבות כמה שיותר בתיאור והמחשה כמה "אשרי עין ראתה כל אלה..." כמה היה נפלא ומיוחד ומעצים ומרגש בזמן שביהמ"ק היה קיים... (כמו שכתוב במשנה... "מי שלא ראה ביהמ"ק בניינו לא ראה בנין מפואר מעולם... מי שלא ראה ירושלים בתפאחה... מי שלא ראה שמחת בית השואבה...") בקיצור: הייתי מרבה לתאר ולהמחיש כמה נפלא היה במקדש... ומסתמא זה היה יותר מציף געגועים ותשוקה לבנין בית המקדש... **אבל יום אחד נסוגתי אחורה!!! הורדתי פרופיל...** אני אמנם ממשיך קצת לעשות את זה... אבל קצת... בערבון מוגבל... בהסתייגות... לכל געגוע וכמיהה אני מצמיד ודוחף לו מאסות של משימות והלכות... לכל כיסוף והשתוקקות אני מצמיד איזה עז קופצני שצריך לשמור אותו מתשעים מומין בדרך לבית חיינו... ולמה?? מה הפרנציף??

כי... כי לא נעים לומר... בכל התיאורים המרגשים האלו כמה היה נפלא ועוצמתי ויפה בבית המקדש... לא נעים... אבל אני באופן אישי הרגשתי בתיאורים האלו מין **שקר מסוים!!!** ולמה שקר?? מה פה השקר?? כי תבין: אם כשביית המקדש היה קיים זה היה באמת כ"כ נפלא ועוצמתי כמו שאני מתאר את זה... אז למען ה': למה בית המקדש נחרב??

הרי עד כמה שידוע לי בית המקדש **לא התפוצץ**... לא היה פה איזה פיגוע פתאומי שגדע חיים מלבלבים בשיא פריחתם... בית המקדש נחרב... כי... כי... כי בית הרוב החורבן...

זאת אומרת: משהו פה חסר בפאזל... משהו פה לא מסתדר עם התיאור הכ"כ יפה ומרגש איך שזה היה נפלא במקדש... האם הבנת מה אמרתי פה?? אם לא הבנת... **אז...**

אני אאלץ להסביר את זה ברחל בתך הקטנה ו... ו... ואז אתה תבין מצוין:

ובכן: העניין הוא ככה: לדאבונו הרב... לפעמים אנחנו שומעים על בית שהתפרק... זוג שהתגרש... ומאוד קשה ומעצב לקבל כזו שמועה... הלב מתפלק... הלב נקרע לגזרים... כמה חבל... זה עושה לנו מאוד רע לשמוע על בית מלבלב ופורח שפתאום... בבת אחת התפרק... מה שנקרא "מזבח מוריד דמעות..." והכאב הזה מפלח את הלב וכואב וכואב... **עד!!!!!!** עד שאתה פוגש את אחד מבני המשפחה הקרובים שמכיר את הסיפור עמוק מבפנים... ואז אתה משתף אותו בתחושות ומנסה לחלוק יחד איתו את הכאב... על הבית הנפלא... ועל משפחה כ"כ נחמדה... שכ"כ שמחנו בחתונה שלהם וכו'... והנה פתאום הבית הזה התפרק... אוי כמה כואב הלב... אוי אוי... **ואז אותו קרוב משפחה נאנח ואומר לך...** הההלו... תרגע... אל תקח יותר מידי ללב... לצערי הרב הזוג הזה כבר ממזמן לא חיו ביחד... הבית הזה כבר ממזמן לא תפקד כמו בית נורמלי... בשנתיים האחרונות הם בכלל לא דיברו אחד עם השני... כך ש... שתנוח דעתך... זה לא כמו שאתה מתאר...

כלומר: מי שעומד מבחוץ... מבחינתו עד הרגע הכל היה טוב... היה פה בית נפלא ומדהים... חיי נישואין מלבלבים ופורחים ופתאום נכנס איזה טיל מעזה ופגע פגיעה ישירות והבית כולו התפוצץ באופן פתאומי... פתאום הם מצאו את עצמם בבית הדין ללא הודעה מוקדמת... ופתאום הבעל מצא את עצמו נותן לאשתו גט ו... והכל פתאום התפרק כאילו מדובר ברעידת אדמה פתאומית בטורקיה שהפכה בית שליו ורגוע על יושבי...

אם זה אכן ככה... זה באמת מאוד עצוב וקודע לב...

אז זהו שלא!!! כאן מגיע מי שמכיר את העסק מבפנים ומגלה את אמריקה לכל מי שדמיין אחרת... ש... שזה בסדר... אל תראה את זה ככה... הבית הזה כבר ממזמן ממזמן לא התנהל בתקניות... הקירות הספיקו לספוג שם הרבה ניכור... והרבה חוסר אימון... בני הזוג כבר ממזמן לא חיים באושר ועושר... כך שעכשיו זה בסה"כ בגדר בית חרוב נחרב...

אז רגע... לא הבנתי... אתה - הקרוב משפחה - טוען בתוקף שאין מה להצטער על זה שהזוג הזה התגרשו... אז מה... אז לדעתך **זה לא כואב?** מה... זה לא עצוב?? מה... עוד מעט תגיד שזה אפילו שמח?? מה... מזבח לא מוריד דמעות??

ההמשך בעמוד 6 בגיליון זה...

הסעיף בשו"ע שעד לא מכבר ברחתי ממנו כל עוד נשמת...

ישנו נושא הלכתי שכבר שנים שאני מתחמק ממנו בהיסטריה... כל פעם שהייתי מגיע להלכה הזו בשו"ע אני איכשהו מדפדף מהר... מדלג... ממשיך הלאה... פעם אפילו ישבתי באיזה שיעור הלכה ופתאום הרב התחיל לדבר על הנושא הזה... פתאום הייתי חייב לצאת... חייב ללכת... בקיצור: תן ניוחש מה הנושא??

איסור שמיעת כלי שיר זכר לחורבן!!!

עד לפני כמה חודשים... עצם העלאת הנושא הזה כדיון... זה היה בשבילי חימום גיזרה וקריאה להסלמה... כי תבין: אני מוזיקלי... ואני אוהב מוזיקה... ואני לא צריך לספר לך שבדורנו המוזיקה נהפכה לתעשייה מטורפת... זמרים... וזיציים... והופעות... וקולולום... ואל תשאל... (אני כבר לא לגמרי מעודכן...) ופתאום מגיע מישהו ואומר לך בשיא האדישות שאסור לשמוע מוזיקה... מתי? לא בשלושת השבועות... אלא תמיד!!! אסור!!! זהו... נגמר... הלך... כשמישהו היה מנחית עלי את ההלכה הזו... הייתי מסתכל עליו כאילו הוא נפל מהירח... **אדוני... אתה חדש פה!!!** אתה כנראה לא מעודכן... כל נגן אמפי שלוש בדורנו מופצץ ב-16 גיגה שירים... ואתה ככה מוחק לי את הכל במחי יד... (אני זוכר שיום אחד הגעתי למסקנה שכל מי ששומע ומכריז ככה בשלוות נפש שאסור לשמוע כלי שיר זכר לחורבן... כנראה... שהוא לא מוזיקלי... ממילא מה איכפת לו... ידו קלה על ההדק... הוא ממשיך הלאה ואני נשאר עם הלשון בחוץ.)

עד כאן היסטוריה!!! עד כאן איך שהגבתי על הדין הזה - עד לפני כמה חודשים...

אבל!!! מה נעשה שבמסגרת לימוד דף היומי, בדיוק למדתי סוטה ואח"כ גיטין... ושם פגשתי בעל כרחי ושלא ברצוני את המקור של הדינא דגמ'... (שזה יוצא בדיוק בסוף סוטה ותחילת גיטין) ... והנס שלי, קצת כנות ויראת שמים וכבר לא יכולתי 'הצנינו'... כבר לא יכולתי לחמוק מדינא דגמ' מפורש ש"זימרא מנא לן דאסור... **בקיצור: גיליתי שאני בבעי ה'!!!** כי נכון... נכון שאני מאוד אוהב מוזיקה ושומע מוזיקה... אבל אני עוד יותר מחויב לחז"ל... ואין ברירה... הגיע הזמן לעלות לגרדום!!! ... ולצאת בבדיקה מה מותר ומה אסור... מתוך חשש כבד ש-לך תדע... אני פותח את השו"ע עם 16 גיגה שירים... וחוזר משם בידים ריקות... (ואגב: זה ניסיון לא קל!!! סו"ס התגובה הטבעית שלנו זה עזוב... אף אחד לא נוהג ככה... לא עושים מזה עסק... תמשיך הלאה את החיים... הכל בסדר... אז זהו שלא... אין כזה דבר... אסור להיות מומר גם לא לדבר אחד מדברנך...) אבל סו"ס פחדתי... פחדתי שחז"ל הולכים למחוק לי את כל הדסקים (שקניתי אותם בכסף מלא...) מה עשיתי?? **החלטתי החלטה שרירותית!!!** (אני לא לוקח אחריות על החלטה הזו...) היות וסו"ס מנהג רוב מנין ובנין ישראל להקל בנושא הזה... אני כעת פותח את הנושא... ואם אני אמצא שיטת ראשונים או אחרונים שנוקטים שאפשר להקל... אני אעשה קים ל!!! קים לי כדעה המקילה... (להגיד לך שקיימת בהכרח כזו גישה? לא!! אבל יש מושג שנקרא "ליישב המנהג") וככה ניגשתי בידיים רועדות ופתחתי את סימן תק"ס סעיף ג... ואכן השו"ע מביא את דעת הרמב"ם שזה נראה ממש מלחיץ!! הרמב"ם לא נותן פתח מילוט!! הוא אוסר חד משמעית לשמוע כל מה שמשמיע קול שיריה!! לא בכלי שיר ולא בפה... (כלשון בעל השבט הלוי, הרמב"ם סגר עלינו הדלת) אבל!!! יש עוד שיטות של רוב הראשונים שסוברים שרק בבתי משתאות אסור לשיר בפה (אבל במקום שגם אוכלים ולא רק שותים מותר לשיר בפה ולא בכלי) ויש שהקלו כשיטת המאירי שכל זמן שזה לא דרך ליצנות מותר... אבל עד כאן... אני לא מו"ץ פוסק הלכות ואני לא נכנס כעת לבירורי השיטות... רק מה? **דבר אחד אני יכול להרגיע אותך:** בסוף בסוף... אחרי כל הבירורים... **אני ממשיך לשמוע שירים!!!** החלטתי לסמוך על ההכרעה של בעל השבט הלוי (ח"ו סימן ס"ט) "השומעים הכלי שיר שמשמיעים זמר קודש וזמר מצוה לעורר הלבבות, או למי ששומע לפקח עצבונו ו"ל שבגדר מצוה הוא", ועל זה סמכתי ולכן אני ממשיך לשמוע שירים!!! **אבל!!! מה בכל זאת באתי לומר...??**

שמאז שפתחתי את הנושא ההלכתי הזה... דבר אחד השתנה אצלי בראש:

מאז לפחות יש לי מודעות **שהנושא הזה הוא לא הפקרה!!!** כלומר: כשאני מגיע לשמוע שירים אני לפחות יודע שיש פה נושא הלכתי... שאמנם הפעם אני נוקט להקל כי נניח אין לי מצב רוח ואני רוצה לרומם את עצמי... או שיש לי כעת טירדא דמצווה ואני צריך להיכנס למצב... (תאר לעצמך שאני צריך לעשות הפצה של העלון בשאון ליל... ואני עייף... בקושי גורר את עצמי... אז הודות לנגן הבן אדם מזויז את עצמו) עכ"פ אני לפחות יודע שמוזיקה זה לא חופשי חופשי... ועצם המסקנה הזו היא כבר מטרה לכשעצמה!! משתי סיבות: סיבה ראשונה: כי סו"ס היות ויש כזה דינא דגמ'... לא יתכן שנתעלם מקיומה... מצידי תחליט להקל כמו השיטה הכי מקלה... אבל לשחק ראש קטן ולהתעלם מדינא דגמ' שנפסק בשו"ע ובפוסקי דורנו... זה פריקת עול מלכות שמים!! זה לא בא בחשבון!!! זה חרדי- לא דתי!!!

עד כאן שיקול אחד... אבל יש פה עוד שיקול חשוב לכשעצמו: סו"ס זה לא סוד שהנושא של המוזיקה לאחרונה נסחף יותר ויותר וזה הרבה פעמים מתקרב לקו האדום של... של הפקרות... לא יזיק לאפיק המוזיקה להיות מתוחם בגבולות ההלכה!! אני לא נכנס לפרטים... תשבור אתה את הראש... תפתח אתה את הנושא... בלאו הכי בימים אלו אסור לשמוע מוזיקה... שב על הנושא ותבנה לעצמך את ה"קים לי" שלי... תגדיר לעצמך עם איזה הכרעה של אחרון או פוסק דורנו אתה הולך ותלך עם זה עד הסוף!!! וזה חשוב לו בשביל התזכורת של קורטוב יראת שמים במחוזות הזחוחים האלו... לא יזיק לך במקומות האלו איזה נוכחות מינימלית של גבולות ההלכה שאתה במו ידיך בנית לעצמך...

תבין: זה כמו שיש עניין להביא מלח לסעודה... למה?? "כשישראל יושבין וממתנין זה את זה עד שיטלו ידיהם והם בלא מצווה השטן מקטרג עליהם וברית מלח מגן עליהם" (מ"ב סי' קס"ז) כלומר: חז"ל ידעו שברגע שמתחילה סעודה ששכיח שם הלולות... כבר מהרגע הראשון יש סיכונים... ולכן חז"ל גם לא מחכים שיקרה משהו!! על ההתחלה הם משחילים לך איזה מלח... איזה איזכור הלכתי... ועצם הנוכחות של חז"ל בזירה שההלול... חז"ל אמרו להביא מלח... עצם האיזכור של גדרי הלכה במקום מעניקה שירותי אבטחה ומונעת חזירת מחבלים... **נראה לי שאותו דבר כאן:** לא יזיק לכל המופעים והזיציים והסאטלניא שאנו נמצאים בה... לא יזיק שם איזה "מלח" או איזה תיחום הלכתי שתעשה בינך לבין עצמך ותגביל את עצמך בתחום המוזיקה... זה יכול בהחלט לשמש לך כעוגן שפוי... שהלוואי ותהיה יציאה כביאה... (זה יכול להיות סיכום ביניים לבין עצמך, שאין סתם סיבה למסיבה... בשביל להשתתף בזיץ או במופע מוזיקלי אני צריך לעמוד באיזה יעד רוחני, כשמירת עיניים, או קביעת עיתים לתורה מידי יום, או איזה סיום קטן של תכנית לימוד שלקחתי לעצמי וזו אני יכול לפרגן לעצמי אירוע שכזה, שיהיה בו בחינה של שמחה של מצוה, וכמובן מי שאוחז ברמה קצת יותר גבוהה, אז בייחס לשמיעת נגן שגרתי, שזה יהיה מותנה שאני מרשה לעצמי לשמוע שירים בנגן רק לאחר סדר א' או ג' משמעותי שישבתי ולמדתי ברצינות, שיהיה פה שיקול של הרפיה כדי "שלא יהיה שכלו נלאה ביותר", בקיצור: אדרבה, להפוך את שמיעת כלי שיר, לקלף מיקוח של פרס ועמידה ביעדים רוחניים שיצדיקו את הקולא הזו וכן הלאה וכן הלאה... לא חייבים להגיע מהזווית הזו, כל אחד יתמודד עם השיטות השונות, ויגדיר לעצמו איזה תיחום ותנאים שגם אם שומע מוזיקה, אבל יש לזה גבולות מסוימים...)

'עיני עיני חלק ב'. חוברת זו כבר יצאה לפני כמה שנים, ובה מקבץ מאמרים בנושא שמירת העיניים לקראת בין הזמנים, ובעקבות הביקוש הרב, יצאה חוברת נוספת עם מקבץ נוסף של מאמרים בעניין זה...

רקע תמציתי אודות שם ומהות החוברת בקצרה כמבואר בסה"ק בני יששכר: ששני החודשים תמוז ואב מכוונים כנגד שני עיניים, וכשהעיניים היו שמורות וקדושות, נתקיים בנו 'עיני ה' משוטטות בכל הארץ' בהשגחה פרטית, וכשגרמו החטאים בפגם העיניים ופגמו בעינין עלילין נתקיים בנו בשני חודשים אלו 'עיני עיני יורדה מים', ועל זה בא שם החוברת 'עיני עיני' בהתחזקות בשמירת עיניים בשני חודשים אלו...

כעת, בשלב זה ניתן להשיג את החוברת רק בבני ברק, בכתובות:

רחוב קיבוץ גלויות 9

חזו"א 34 פינת דסלר (דרייפוס).

(א"ח בשבועות הבאים, גם בשאר מוקדי מכירה)

כמו כן: נותרה כמות מצומצמת של החוברת הישנה 'עיני עיני ח"א',

ניתן להשיג גם אותו במוקדים הנ"ל.

כמה מילים קצרות על יום י"ז בתמוז...

זה אולי ישמע לך קצת מוזר... אבל יום י"ז בתמוז הוא יום גדול!!! הוא אמנם התהפך עלינו ליגון ואנחה... אבל בתכנית המקורית של היום הזה... הרי יום י"ז בתמוז, זה היום שבו משה רבינו ירד מההר!!! ואם לא היה קורה מה שקורה... הרי זה היה שמחת תורה... כי אז משה רבינו היה מוסר לכלה את הטבעת הנישואין-דהיינו את לוחות העדות... ולמחרת משה רבינו היה מוסר לנו את פרשת ויקהל... וביום י"ח בתמוז היו מתחיל לתרום למשכן... וביום כ"ב בתמוז היו מעבירים קול במחנה ש"ויכלא העם מהביא" וכלל הנראה אז היה מתקדש עלינו חג הסוכות!!!

אלא שאדרבה... מרוב ריבוי אור שהיה ב"ז בתמוז... דווקא בגלל זה קרה שבירת כלים... נשברו הלוחות... בקיצור: י"ז בתמוז הוא כמו הגרעין של העץ... שדווקא לרוב השורש החזק שבו... דווקא הוא נרקב ועליו!!! עליו צומח האילן המלבלב!!!

כך מובאר ר' צדוק הכהן מלובלין את הכ"א ימים של בין המיצרים שמקבילים כנגד כ"א ימים שבין ר"ה לשמחת תורה...

עכ"פ י"ז בתמוז הוא הזדמנות לתפוס!! לתפוס רגעים של ריבוי אור... ולהיזהר חזק חזק שלא יקרה חליה שבירת כלים... לפעמים אתה מקבל אורות... אתה נכנס לטראנס... ואתה מרגיש כל יכול... אתה מרגיש עוצמות... הכל פתאום בהיר לך... הכל מובן לך... הכל מסתדר לך בראש... ואם ככה אתה מרגיש כנראה שיש דברים בנול!!! כנראה שיש לך באמת איזושהי עוצמה... אבל!!! תודה תודה... שהריבוי אור הזה לא יתהפך לשבירת כלים כי בדרך כלל הסוף של כל צעיר שבטוח בעצמו... שהוא נכנס לזחוחות והוא מבין יותר מכולם ושואף אחד לא יגיד לי מה לעשות ואם הגיע שעה שישית ומשה רבינו לא מגיע אז יאלה... צחוקים... ויקומו לצחק... ובום!!! הריבוי אור מתנגש באטמוספירה ונהיה מזה טיטאן...

י"ז בתמוז הוא חשבון נפש לכל הבעלי כשרון והמוצלחים... כן... יש לך את זה... יש לך באמת עוצמות!!! אבל חבל... אל תאבד קשר עין עם משה רבינו... תן לו למותן אותך בסבלנות...

קנאות! האם זה רק פחים והפגנות נגד ?

בהפטרה של הפרשה הקודמת פגשנו את החלק הראשון של הסיפור עם יפתח הגלעדי שהייתה לו בת יחידה!!! וכשיפתח הלך למלחמה הוא נדר שאם אני אנצח במלחמה, אז כשאני אחזור... הראשון שיצא מפתח ביתי אני אקריב אותו עולה לה'... ו... ואכן הוא ניצח במלחמה והוא חוזר הבייתה בשמחה ובדיצה... הוא רק מגיע לבית... שוד ושבר... מי יוצא לקראתו?? הבת היחידה שלו!!!! יוצאת לקראתו בתופים ובמחולות... ויפתח נאלץ להקריב את הבת היחידה שלו... הקרבן התבטא בזה שהיא נשארה רווקה ולא התחתנה כל חייה... למגינת לב יפתח לא זכה לראות נכדים כי הבת היחידה שלו ככה נשארה ולא התחתנה... והיא הייתה מתבודדת בהרים... ומידי שנה היו בנות ישראל הולכות לבכות עליה... לבכות על המשפחה שהיא לא זכתה להקים...

עכשיו ככה: חז"ל אומרים שהיה אפשר להציל את הבת של יפתח!!! היה אפשר להתיר ליפתח את הנדר ולאפשר לבת שלו להינשא... אבל בשביל זה!!! יפתח היה צריך להיפגש באופן חד פעמי עם פנחס שהוא יתיר לו את הנדר... דא עקא: שהם **אף פעם לא נפגשו!!!**

ולמה?? למה הם לא נפגשו?? כי כל אחד עשה את השיקולים שלו... יפתח עשה את השיקול שלו: אני המלך... והמלך הוא הכי חשוב ופנחס אמור להגיע אלי בשביל להתיר את הנדר של הבת שלי... ואילו פנחס גם עשה את אותו שיקול בדיוק: יפתח צריך אותי... זה הרי הבת שלו! לא הבת שלי!!! אז שהוא יבא אלי... ועל זה חז"ל מסכמים ואומרים: בין כך ובין כך אבדה הנערה... וכתוב ששניהם נענשו על כך... גם יפתח נענש שהוא מת במיתה משונה וגם פנחס נענש שסרה ממנו רוח הקודש...

והשאלה זועקת פה עד לב השמים:

אני כ"כ מבין את פנחס שהוא לא הגיע ליפתח... מיילא אם ליפתח היו חמש עשרה ילדים... נו... תגיד שהוא היה מאוד עסוק עם הילדים שלו... אין לו זמן... הוא עדיין לא מצא תאריך פנוי בלוח זמנים לבא לפנחס... אז זהו שלא!!! היה לו בסה"כ בת אחת ויחידה!!!! הבת הזו היא כל החיים שלו... היא כל הנחת שלו בחיים... היא כל ההמשכיות שלו...

וכעת התעוררה איתה בעיה... שיש פה איזה נדר שבשביל להתיר אותו צריך לנסוע לרופא פנחס שהוא יכול לפתור את הבעיה... אז אם יפתח לא רואה לנכון לעשות את המאמץ המינימלי בשביל הבת היחידה שלו... אז פנחס? ! ? ! פנחס אמור לרחם על הבת היחידה של יפתח עוד יותר מיפתח בכבודו ובעצמו??? תסביר לי...

השאלה פה היא עצומה!!! כי תחשוב שאני מגיע לקופת העיר ואני מבקש לפתוח קרן עבור בן של אחד המיליונרים הגדולים ביותר בישראל שמשום

מה... לא ברור למה... הבן שלו מתעכב בשידוכים... וזה תקוע... על מה?? על כסף!!!! תגיד לי: האם קופת העיר יסכימו לפתוח קרן בשביל מיליונר??? בא נשאל ככה: **האם מותר** לקופת העיר לפתוח קרן בשביל בן של מיליונר?? ברור שאסור!!! זה מעילה בכספי ציבור... ולמה?

כי יש בזה כללים ברורים: ברגע שהאבא הוא מיליונר... אז אנחנו מפילים עליו את מלא אחריות לדאוג לבן שלו!!! ואם האבא המיליונר משום מה לא רואה לנכון לעזור לבן שלו... אז אנחנו לא אמורים לדאוג לבן שלו יותר ממנו בעצמו... (אגב: למעשה... בכזה מקרה בי"ד כופין את האבא לתת לבנו לפי עשרו ויכולתיו) זאת אומרת: נזקק שיש לו מי שידאג לו אנחנו לא צריכים לדאוג לו... מה שבטוח: הוא נדחה לתחתית הרשימה כי לא חסרים לנו יתומים ואלמנות שאין מי שידאג להם... אז תחשוב שלפנחס יש תור ארוך ארוך של מסכנים ואומללים שאין מי שידאג להם... אין מי שיאבק בעבורם... אין מי שיעשה מרפקים בשביל לדאוג להם... ופנחס מוכן לכתת את רגליו מבית לבית כדי לעזור לכל המסכנים...

והנה... יום אחד הבת של יפתח גם נכנסה לרשימת המסכנים... אתה לא מסכים איתי שהיא אמורה להיות בתחתית תחתית הרשימה??

כי יש!!! יש מי שידאג לה... יש לה אבא שיש לו את כל הסיבות שבעולם להתאמץ מעל ומעבר כדי לדאוג לעתיד של הבת היחידה שלו...

ואם יפתח הגלעדי בכבודו ובעצמו לא רואה להתאמץ ולהגיע לפנחס בשביל לדאוג לבת שלו... אז למה יש תביעה על פנחס למה הוא לא מגיע ליפתח... למה פנחס אמור לדאוג לבת היחידה של יפתח יותר מאבא שלה בעצמו?? תחשוב על זה... זו שאלה עצומה!!!!!!

אתה יודע מה התשובה?? לא תאמין מהי התשובה??

אכן באמת!!! היחיד בעולם שאפשר היה לבא אליו בתביעה למה הוא לא דאג לבת של יפתח... **זה פנחס!!!!** חוץ מפנחס אף אחד לא נתבע על זה... הרי אל תשכח שבדור הזה היו מסתמא עוד הרבה צדיקים וסנהדרין קטנה וגדולה... ועל אף אחד לא היה תביעה למה לא התירו את הנדר של יפתח... מהסיבה שהזכרתי!!! אנחנו לא אמורים לרוץ ולדאוג לבת של יפתח בו בזמן שאבא שלה בעצמו לא איכפת לו יותר מכולנו (וגם היא בעצמה לא רצתה להתיר את הנדר של אביה... וזה נושא עמוק בפ"ע ואכמ"ל...) רק מה?? היחיד בעולם שהקב"ה בא אליו בתביעה על אובדן הנערה... זה רק אדם אחד ויחיד: הלא הוא פנחס!!!!

מה יש?? מה מיוחד דווקא בפנחס?? תן ניחוש מה יש בפנחס??

כי פנחס הוא **קנאי!!!**

ומה זה קנאי?? מה פירוש המילולי של קנאי??

אז ככה: אצלנו המושג קנאי הוא מאוד מעוות... אצלנו קנאי זה בדרך כלל סוג של "הפפגנה לא חשוב על מה, לא רוצים את ___ במדינה..." בראש שלנו

קנאי זה מישהו כזה שהוא **נגד** משהו... לא משנה נגד מה... העיקר **נגד**... משהו כזה עצבני שמרביץ וצועק ודוחף ותולה שלטים...

אז זהו שלא!!! אנחנו בכלל בכלל לא בכיוון... אז מה זה קנאי??

רש"י בפרשת בהעלותך נותן הגדרה חדה כתער שזו ההגדרה של קנאי ותכניס אותה חזק חזק לראש: אומר רש"י: כל לשון קנאה אדם הנותן לב על הדבר, או לנקום או לעזור!! שמעתי?? קנאות זה לא נגד ולא בעד... קנאות זה דבר אחד ויחיד:

אדם שמכניס את עצמו בעובי הקורה!!!!!! אתה קולט?? כל המושג של קנאות מתחיל בסיטואציה שאתה יכול לצפות מהצד ולהמשיך הלאה את החיים... אתה לא חייב... אף אחד לא מצפה ממך להתערב... ובאמת כולם ממשיכים הלאה את החיים וגם אתה יכול להמשיך הלאה לחיים ולשלוש... אבל לא!! זה חשוב לי... זה יקר לי... זה כואב לי... **ואיכפת לי!!! איכפת לי!!! נטו נטו נטו איכפת לי** ולכן אני לא יכול להמשיך הלאה את החיים... **אני מכניס את עצמי לעניין...**

זו הגדרה של קנאות!!! זו ולא אחרת!!! אז נכון שבמקרה הספציפי של חטא פעור... שם הקנאות באה לידי ביטוי בלקיחת רומח ולהרוג את מי שחייב מיתה... אבל באותה מידה בדיוק הקנאות של פנחס הגיע לידי ביטוי בדאגה ואכפתיות על כל בחור מישיבה קטנה שיתקבל לישיבה שהכי מתאימה לו... ובקנאות על כבוד של כל יהודי... ובקנאות על כבוד שמים... וקנאות על יהודי שלא ילך לישון עם בטן ריקה... הבנת??

זה בדיוק הפוך ממה שאנחנו חושבים מה זה קנאות!!!

רציתי פעם לעזור לאיזה יהודי... מדובר היה בתיק מאוד רציני... בשביל לעזור לאותו יהודי צריך מאוד מאוד להתאמץ ולהיכנס בעובי הקורה בשביל לעזור לו... וחשבתי מי יכול לעזור... ואז צף לי מול העיניים דמות של ת"ח אחד שמשום מה היה נראה לי שהוא הכי מתאים לעזור בסיפור הקשה הזה... אמרתי את זה לחבר שלי... שאני מתכנן לפנות לאותו ת"ח... הוא אמר לי: השתגעתי... מה פתאום!!! בחיים אל תגש לרב הזה... מה... אתה לא מכיר אותו?? הוא קנאי!!!! הוא טוב בשביל לצאת נגד מישהו!!! אבל אם אתה רוצה אותו בשביל לעזור למישהו... זה לא קשור אליו... ואז חשבתי על זה... ופתאום נפל לי האסימון!!! כן... זה הולך ביחד!!!

למה הדמות של הרב הזה... מיד צפה לי מול העיניים?? למה על הרגע הראשון היה נראה לי שהוא הכי מתאים לטפל בתיק הזה??

דווקא בגלל שהוא קנאי!!! כי... כי מה זה קנאי??

קנאי זה אחד **שמוכן להכניס את עצמו לעובי הקורה**... אז כשמדובר בחילולי שבת או בחיטוי שכבי הוא מכניס את עצמו לעובי הקורה ומוכן לחרף את נפשו בלצעוק גיוואלד... ובאותה מידה כשתביא

עובדים לפי שעות... מביאים... מחזירים... סורקים... מצלמים... מרימים... מניחים... הולכים... חוזרים... והעיקר דופקים כרטיס!!! והכי הכי חשוב: הם בסדר גמור!! אין עליהם שום טענות... אי אפשר לקרא להם לשיחת שימוע... אבל אז מה... הכבוד שמים והרצת תורה של המקום לא נזקפת להם אלא לקומץ הקנאים... אלו שאיכפת להם ונותנים לב לדבר...

ואם כבר הגענו לכאן... אז צריך לדעת שהקנאות פוגשת אותנו בין הייתר בייחס לצדקה וגמילות חסדים... אחת התופעות המצויות והכואבות... **האנשים שלא רוצים לעזור לעצמם!!!** מי שלא רוצה לעזור לעצמו אנתנו לא מחוייבים לעזור לו... ויש לצערנו הרבה אנשים כאלו... בפרט בקרב הצעירים... אבל מה קורה אם בכל זאת הלב שלך נכמר ואתה רוצה בכל זאת לעזור לאותו אחד...?? כאן צריך קנאות!!! שיהיה איכפת לך!!! אם אתה מוכן לתת לב על הדבר... להכניס את עצמך לעובי הקורה... אז קדימה... תחשוב מה זה שאתה מאוד מאוד רוצה לעזור לרווק מתבגר בשידוכים... ו... ואתה מתאמץ בשבילו... והוא בקושי מואיל בטובו לענות לך בפלאפון... אני לא עמדתי בזה... התקשרתי פעם פעמיים... וכל טוב... מצטער... אני לא משועמם... אם לך לא איכפת מעצמך... אני לא מחויב לדאוג לך יותר מאשר אתה בעצמך... ולמה?? כי כנראה שאני לא קנאי (עכ"פ בתחום הזה)!!! קנאי הוא אחד שמכניס את עצמו!!! לא מחכה שיכניסו אותו... לא מחכה שיפנו אליו ויבקשו את עזרתו... אלא הוא מכניס את עצמו ופועל מתוך אכפתיות אישית... אז אני כנראה לא זכיתי להיות קנאי בתחום הזה... אבל אם אתה כן... אם אתה יודע מראש לקראת מה אתה הולך ואתה יודע שזה הולך להיות חד צדדי בלי פידבק מצידו ואתה בכל זאת מוכן ללכת על זה... אז קום!!! קום מתוך העדה ותפעל ממקום של קנאות...

ואז!!! כשתפעל מתוך קנאות... אתה יודע מה יהיה השכר שלך??

שאם תזכה באמת לפעול ותצליח לשדך אותנו... זה יהיה שידוך בלעדי שלך!!! שום דמי שידוכים לא יוציא אותך מהתמונה... זה יהיה "לו ולרעו אחריו ברית כהונת עולם"... תבין: שדכן קלאסי, לא מגיע לו יותר מדמי שידוכים... בשה"כ יש לו מקצוע שדכנות... ואנשים פונים אליו ומשתפים איתו פעולה... אם השידוך נגמר במזל טוב... כמו שמשלמים על הפרחים ועל האולם... ככה משלמים לתופרת של השידוך את הכמה שקלים שמגיע לה וכל טוב... אבל ברגע שזה הגיע ממקום של קנאות... ממקום של איכפתיות... ממקום ש"נתת לב על הדבר לעזור..." כאן זה שלך... ברית כהונת עולם!!! (אגב: כאן טמונה התשובה על השאלה: הרי "אדם שאין לו דעה אסור לרחם עליו" אז איך אפשר לרחם על מי שלא מרחם על עצמו?? התשובה היא: שברגע שאתה בכל זאת דואג למי שלא דואג לעצמו... פה אתה כבר מקבל בלעדיות!!! על זה נאמר: "אדעתא דנפשיה קא עביד..." כבר אין לך עסקים איתו... יש לך מניה פרטית שאתה משקיע בה... זכות... אתה מרחם על עצמך... לא עליו...) העיקר שנכניס לראש: קנאות פירושה: תכניס את עצמך לעובי הקורה!!!

ואני מצידי דווקא מוכן לקום ולפעול... אבל אני מחכה לאיזה צינתוק... אני מחכה שיפנו אלי... שיקראו לי... שיכניסו אותי לעניינים...

אז זהו שלא!!! אל תחכה שיפנו אליך... כי פרנצוף לא!! כעת ה' רוצה את פנחס **הקנאי**... וכמו שסיכמנו מה פירוש קנאי??

מישהו שאיכפת לו ונותן לב על הדבר!!! מישהו שלא צריך להכניס אותו אלא הוא מיוזמתו **מכניס את עצמו** בעובי הקורה כי איכפת לו!!!

היום בשביל לזכות ש"אני וביתי נעבוד את ה'..." צריך בשביל זה **קנאות!!** צריך שזה יהיה איכפת לך... שזה יעלה לך בחיים!! שתכניס את עצמך לעובי הקורה... בחור ששוכב במיטה ומחכה שהמשיגה יפנה אליו ויבין אותו ויבא לקראתו... ויש לו טענות למה המשיגה לא ניגש לבחורים... אדוני היקר: את זה אני אמרתי בתור בחור... זה תלונות אלטע זאכען... תבין שנגמר המשחקים!! אתה כעת נמצא בדור של פעור... כשיש פעור... מתחילה אנדרלמוסיה... ההפקרות חוגגת ואל תחכה שמשנה רבינו יפנה אליך... פה צריך שתקום מתוך העדה!!! קום על שתי רגליך האחוריות ותהיה **קנאי!!!** תכניס את עצמך לעובי הקורה ותבין שאם אתה לא תתפוס את העניינים חזק חזק לידיים אף אחד לא יוכל לעשות את זה במקומך... התורה מכינה אותנו שיש שלב מסוים שבו אפילו התערבות של משה רבינו לא תעזור... פה צריך קנאות!! פה צריך אותך!! שאתה!! תתן את לברך... אתה תכניס את עצמך לעובי הקורה... תבין שבדור שלנו לא מספיק לתרום!! **צריך להירתם!!!**

וכנ"ל בשמירה על הבית השמור שלנו ובניהול בית של תורה בדורנו... יש כאלו שיש להם ציפיות ודרישות ותלונות על המערכת... יש להם שקים של תלונות למה ככה ולמה ככה... בפרט אלו שיש להם כל מיני טענות נגד המערכת... נגד המשבקים... הכל טוב ויפה!!! כיף לך... מצאת פירצה בחוק... אבל דפקת את עצמך!!! הגיע הזמן שנבין: בדור שלנו מי שרוצה להישאר יהודי צריך קנאות!! צריך לתת לב על הדבר ולקחת את העניינים לידיים... אם תבא כל היום בטענות למערכת... אז אתה אולי תשאר צודק... אבל כבר לא יהיה מי שיצדיק אותך... אם פנחס הקנאי לא היה קם ועושה מעשה... אז ח"ו היה מתקיים "ולא כיליתי את בני ישראל בקנאתי..." אה... יבא מי שיבא ויטען: מה כולם אשמים??

הוא לא יטען... תנחש למה??? **כי הוא לא יהיה...** כיליתי!! אין! נגמר!

והאמת היא שרואים את זה לאורך כל הדרך... כל דבר שזו היום... כל מיזם תורני... כל מפעל קדוש... כל מהפך חיובי של יידישקייט... הכל מתחיל ממישהו אחד שהיה איכפת לו ונתן את לבו על כך... הכל התחיל ממישהו שאף אחד לא דיבר איתו... לא ביקש ממנו... והיה פשוט איכפת לו וזה היה בנפשו ורק כך קורים דברים... ולא רק זה... אפשר לראות את זה בכל מוסד או משרד או כל מערכת תורנית אחרת... יש צוות שלם... לפעמים מדובר בעשרות אנשי צוות... שמתוכם יש אחד שנים שאיכפת להם וההצלחה של המוסד עולה להם בחיים והם אלו שעושים שמונים אחוז מהעבודה ואליהם נזקף הכל... וכל השאר

לפניו מעשה חסד מאוד מורכב שצריך התמסרות יוצאת דופן הוא גם יכניס את עצמו לעובי הקורה... וכמו שידוע לכולם: שכמויות הצדקה והחסד שנעשו אצל ר' יואל מסאטמאר הם היו **מקבילים בשיוויון מוחלט** לקנאות שלו!!!

יהודי שמגיע לסאטמאר וצריך עזרה... הסאטמאר עוזר לו כמו קנאי!!!

כי שוב: קנאות זה לא סוג של נגד... הגדרה של קנאות זה אדם שמכניס את עצמו לעובי הקורה... בכל נושא ועניין... לחיוב או לשלילה...

ממילא זה גם הסיפור עם הבת של יפתח...

יש פה בת ישראל אומללה שלא משנה למה... אנחנו לא יודעים מה הסיבה... (ס"ו"ס אסור לנו לשכוח שאין לנו שמץ של השגה בגדלותו של יפתח בדורו שהוא כשמואל בדורו... בודאי שהיו לו סיבות עמוקות למה הוא לא ראה לנכון להתיר נדרה... סיבות שאנחנו לא מודעים אליהם) אבל תכל'ס... העובדה היא שאתה רואה מול עיניך מקרה קשה מנושא של בת ישראל שממתנת מלהינשא עד שילבינו שערות ראשיה... ו... ואתה יכול להמשיך הלאה את החיים... ואף אחד לא יבא אליך בטענות ש"ידך שפכו את הדם הזה..."

אבל פנחס?? **פנחס הוא קנאי!!!** פנחס הוא אחד כזה **שאיכפת לו!!!** פנחס הוא אחד כזה שלא מחכה **שיכניסו אותו** לעובי הקורה... הוא בעצמו!!! ממקום של דאגה ואכפתיות... מכניס את עצמו בעובי הקורה כדי לעזור... לפעול ולהועיל!!! לכן היחיד בעולם שנתבע על אובדנה של הבת של יפתח... זה היה פנחס... נכון... אף אחד אחר לא היה צריך לדאוג לה... יש לה אבא... אף אחד לא צריך לדחוף את עצמו לבית של יפתח ולהתחיל לדאוג לבת שלו עוד יותר ממנו בעצמו... אבל פנחס כן??

פנחס שקם מתוך העדה והכניס את עצמו בסכנה כדי לכפר על כלל ישראל... על פנחס יש תביעה למה לא הכנסת את עצמך גם כאן בעובי הקורה בשביל לדאוג לבת ישראל...

כבר הוזכר כאן בגיליון לא פעם שהסיפורים שמוזכרים בתורה ובפרט בחומש במדבר זה לא סיפורי מעשיות... זה תכנית העבודה ומפת דרכים של המבנה הכללי של עבודת ה' שלנו בשית אלפי שנים!!! (חטא העגל וחטא המרגלים וחטא פעור... זה לא חטאים נקודתיים שקרו במדבר... זה דברים שמלוים אותנו לדורי דורות...) וממילא אותו פנחס שקם מתוך העדה בחטא פעור זה לא עוד איזה דמות תנכ"ית שכך וכך עשה וכל הכבוד לו...

פנחס הקנאי הוא אבן דרך לתכנית העבודה של עם ישראל בסוף כל הדורות... לקראת סוף דור המדבר... לקראת סוף התיקון... לקראת הכניסה לארץ ישראל... רגע לפני שאנחנו נפרדים ממשנה רבינו... לפתע הקב"ה משתק את המערכת... משה רבינו בחיי חיותו פתאום לא מדבר... אין הוראות מגבוה... והמה בוכים פתח אוהל מועד... וקעת הקב"ה מחפש מישהו שיקום!!! שיקום מתוך העדה...

דירת הקיט והחלפת דירות המיתולוגית בתקופה זו...

כמידי שנה בימים אלו אנחנו מחליפים דירה עם משפחת אברהמי... כן... אתה מכיר את התופעה הזו שבבין הזמנים יש משפחות שמחליפים דירות? הדומים עם הצפונים... הירושלמים עם הצפתים...

אז גם אנחנו... אנחנו מתגוררים בירושלים... יש את משפחת אברהמי מעוק גינוסר... שהם תמיד מתארחים אצלנו... גם קרבן פסח הם עושים אצלנו... גם בחג השבועות הם תמיד מגיעים בהרכב מצומצם כי זה שיא העונה אצלם... בדיוק בר"ח סיון מתחיל קטיף התפוחים... (כן אומר המדרש: כתפוח בעצי היער, שלקטתו בחג השבועות) ואח"כ מתחיל קיץ התאנים ואח"כ זה ממשיך בבצירת הענבים והתמרים... גם בסוכות הם מגיעים אלינו... ואנחנו כבר מכירים ומיודדים איתם שנים... אל תשכח שחוץ מהחגים... כל פעם שיש שמחה במשפחה... אם זה לידה או בר מצווה הם מגיעים לירושלים כדי להקריב תודה או שלמים והם אצלנו... בקיצור: לאורך מעגל השנה הם מתארחים אצלנו לפחות שמונה עד עשר פעמים... אז זהו!!! שפעם אחת בשנה אנחנו מתארחים אצלם... יותר נכון אנחנו מחליפים איתם דירה... ומתי?? **בעונה הזו!!!**

בימים האלו בדיוק מתחילה עונת קיץ התאנים... ובבקעת גינוסר, היות וזה מקום מאוד חם, התאנים ממחרים להתבשל... וממילא הם בדרך כלל הראשונים שכבר הספיקו לקוף את התאנים, וגם לשים אותם בגג כדי ליבש... והתאנים כבר הספיקו להיחפך לגרוגרות ולעיגולי דבילה... (כן... זה פסוק מפורש בתורה: "נפתלי אילה שלוחה - דורשים חז"ל: זו בקעת גינוסר שממחרת את פירותיה כאילה) והנה... הגיע הזמן לעלות לירושלים לביכורים... אגב: הם בכלל לא מנסים לחשוב על רעיון לעלות את התאנים לירושלים כשהם טריים... **תבין: עולי הביכורים של התאנים מתחלקים לשני חלקים...** אלו שקרובים לירושלים מביאים את התאנים כשהם טריים!!! לחים!!! עסיסיים! ואילו אלו שרחוקים מירושלים... אין להם סיכוי להביא את התאנים לחים... כי עד שהם יגיעו זה כבר "לא יהיה זה" ואז!!! ברגע שהתאנה איבדה את הטריות שלה... כעת היא נכנסת למצב של "ירידה לצורך עליה" מה שנקרא: 'משבר'!!! פתאום היא נהיית מסריחה... אי אפשר לאכול אותה... מצידך מתחשק לך לזרוק אותה לפח... היא ממש 'מקולקלת'... ואז!!! מה שעושים זה... פשוט שמים אותה ב'מוקצה'... כן... בדיוק כמו אותו בחור ישיבה שסו"ס התחיל להתבגר ומתחיל להיכנס לרצינות והוא כבר לא כזה לח וקליל כמו כל הצעירים האלו... ובדיוק אז הוא 'זוכר' להיכנס למשבר... הוא בטוח שהוא סתם קבצ'ער... מרגיש מוקצה מחמת גופו... ויתכן שהוא לא לגמרי טועה... כן... אתה כעת בטיפול! אתה כעת מתבשל... מתבשל במיץ של עצמך... מחפש את עצמך... אבל אל תבהל מזה... זה חלק בלתי נפרד מהתהליך!!! זה יעבור... עובר שבוע שבועיים ואתה חוזר שוב למוקצה לבדוק מה קורה... ופתאום אתה מגלה גרוגרות טעימות ומתוקות ש... שמי שאוכל אותם עלול להשתכר מרוב עסיסיות!!! (רבי יהודה מחייב על זה במקדש משום שחיי יין) **עכ"פ כתוצאה מזה נוצר מין חלוקה מאוד ברורה!!!** אלו שמתגוררים קרוב לירושלים מזדרזים לעלות את התאנים כשהם טריים!!! ואלו שרחוקים לגמרי לגמרי מירושלים... כמו תושבי בקעת גנוסר... הם יודעים שאין להם בכלל סיכוי... לכן הם מתעכבים כעת ומכניסים את התאנים ליבוש במוקצה... ורק אחרי שהתאנים התייבשו... אז הם עולים לירושלים... ממילא משפחת אברהמי הם בדרך כלל הראשונים מהנגלה השניה!!! כלומר: הנגלה הראשונה של ביכורי התאנים זה אלו עם התאנים הלחים... הם כבר הגיעו בשבועיים הקודמים... ואז יש הפסקה של שבוע שבועיים... ואז שוב מתחילים לעלות אלו הרחוקים עם התאנים המיובשות... (עכ"פ אל תשכח שיש את אלו שגרים בדיוק בק התפר... אלו שגרים באזור קרית גת אשקלון... או לחילופין עמק חפר... חדרה, נתניה, השרון... הם מנסים לקחת ריזיקה... משתדלים כן לעלות לירושלים במיורן נגד השנון... הולכי דרכים ביום ובלילה... וימים גידו... אם הם יספיקו יספיקו... ואם לא... אז אל תהיה ברירה... הם יצטרכו לעצור בפאתי ירושלים באחד הישובים... וליבש שם את התאנים ולחכות להם שבוע שבועיים עד שהם יתייבשו)

נחזור לעניינינו... עכ"פ משפחת אברהמי כעת הגיעו לירושלים עם התאנים שלהם!!! ואנחנו במקביל הולכים להחליף איתם דירה... מה יש?? תבין!!! כעת זה שיא עונת הפריחה של האילנות... יש בבקעת גינוסר פירות עסיסיים שעומדים מוכנים על העץ... והמתיקות שלהם זו מתיקות עוצמתית שקיימת רק בארץ זבת חלב ודבש שהטיפו ההרים עסיס וגם הגבעות תתמוגגנה... והם רוצים לנפץ אותנו... הם מכבדים אותנו לבא לשדה אחוזה שלהם... להקים של אוהל... סוכת גינוסר... (כן... נפתלי שבע רצון, דורשים חז"ל: שלנפתלי יש את הפריבילגיה של הנופש והקיס... כל השנה הוא רחוק מאוד ממרכז העצבים, אבל בתקופת הקיט, פתאום כל החשבושים מחפשים צימרים ויחידות נפש דווקא אצלו, ושם הוא מרחיב את מעגל הקשרים שלו... כלשון המדרש: **"נפתלי שבע רצון - והם מוכרין ספירותיון לללכים ומשפחים דבריהם, ואם היה בליבם עליהם מתרצין להם"**, ואים מכאן שהתופעה הזו שבתקופת הקיט כולם מחפשים דווקא את ערי הפיתוח הרחוקות... יש פה סוג של השגחה פרטית שהקב"ה דואג שלכל אחד יהיה את ה'מוצר' היחודי שלו והקלף מיקוח שלו, התאריך והעונה שכולם נצרכים דווקא אותו ולא מסתדרים בלגדי... נושא מעניין לשעצמנו...) אנחנו יושבים שם ונותחים בית מדרש שדה... מקרא ומתנא במטלתא, ותנוי לבר מסתלתא ואנחנו מתמקמים לנו ליד האילנות... אוכלים מפירותיה המתוקים של ישראל שבעים מטובה וכמובן מברכים עליה בקדושה וטהרה... (מרב המתיקות של פירות גינוסר... אחרי שאוכלים אותם מתעורר צורך להפיג את המתיקות, וכאן מגיע המושג ההלכתי של דג מלוח שאוכלים אותו עם פת, ומברכים על המלח ופותרים את הפת, כי המלח, הוא פה העיקר והפת טפילה, כי אוכלים אותו בעיקר בשביל המלח שיפיג את המליחות) אל תשכח שכעת משפחת אברהמי לקחו בסה"כ את הביכורים!!! הביכורים זו ההפרשה הראשונה שבתרומות ומעשרות... אבל הם עדיין לא הפרישו לא תרומה גדולה ולא מעשר ראשון... וכמובן שאנחנו קבלנו רשות להפריש ואנחנו מפרישים... כמובן לפי העניין... סו"ס אנחנו יושבים פה בתוך השדה... ואנחנו הרי לא הולכים לעשות פה קטיף רשמי... אנחנו בסה"כ אוכלים פה די בצורה של עראי... כי אנחנו בסה"כ אורחים שאוכלים והולכים... אבל תלוי... אם אנחנו קוטפים שתי פירות זה כבר נקרא גורן וחייבים... עכ"פ אחד הדברים היפים והמעניינים זה המפגש שלנו!!!

סו"ס הרי משפחת אברהמי עשו את הדרך מהצפון עד לירושלים!!! ואילו אנחנו עשינו את הדרך ההפוכה!!! מירושלים לצפון... נו... מה... אנחנו לא נפגוש אותם?? חייבים לפגוש אותם!! חייבים לאחל להם מזל טוב לכבוד ביכורי התאנים... אז תמיד בביקור האחרון שלהם בירושלים שזה בדרך כלל בחג השבועות, אנחנו כבר מסכמים מראש, מתי להערכתם פחות או יותר הם יוצאים לכיוון ירושלים, ומה המסלול השנה הזו... (כלומר איזה מרקם של ישובים התאגדו לעלות ביחד שלפי זה מסתכמת את המסלול) ולפי זה אנחנו פחות או יותר יוצאים לדרך... והסקרנות הגדולה ביותר זה איפה בדיוק נתפסו אותם!! יש על זה כל מיני פרשנויות וכל מיני חשבונות... עכ"פ השנה הם דווקא די התאחרו, פגשנו אותם באזור לוד... כתוצאה מעיכוב בלתי צפוי לחלוטין!!! פשוט בדיוק בימים אלו נוצר מחסור חמור של מי חטאת באזור השומרון... ואם ככה, צריך לשנע לשם "אפר חטאת" ושינוע של אפר חטאת זה... זה אולטרא רגיש!!! כמו הפמליא של נשיא ארה"ב... (כי אפר חטאת מטמא אפילו בחישיש לטומאה, וסתם ככה, עושים ממנו עסק בשביל שלא כל אחד יאפר בסיגריית שלו ויגיד אפר חטאת) סוגרים את כל צירי התנועה... וכל האזור מושבת... עכ"פ אנחנו עושים את דרכנו לכמה שבועות בבקעת גנוסר... לאכול מפריה ולשבוע מטובה ונברכך עליה בקדושה ובטהרה כי אתה ה' טוב ומטיב לכל.

האם יש לנו חיוב לנקום בגרמנים

ימי"ש???

הנקמה בגרמנים היא בודאי נקמה מתוקה... לעשות לנו טוב זה בודאי עושה לנו ולהתפלל "נקום נקמת דם עבדיך" אנחנו בודאי מתפללים... השאלה היא: האם יש מצוה כזו? האם צריך לזכור ולא לשכוח איבתם כדי לנקום בהם??

אז ככה: השקפת התורה בנושא זה הוא די מפתיעה:

בפרשה שלנו אנחנו מוצאים חובת נקמה!!! נקמת ה' במדין!!!

עם ישראל מחויבים לצאת ולנקום במדין... כי צוררים הם לכם בכלליהם, ואל תשאל... עם ישראל מצידם דווקא מוותרים בחפץ לב על הנקמה הזו... ולמה? כי... כי הוגנב לאונם שמינת משה תלוייה בנקמת מדין (נקום נקמת בני ישראל, אחר תאסף אל עמך...) כלל ישראל מוכנים למחול למדין... העיקר שמישה רבינו ישאר איתנו... ומשה רבינו נאלץ להכריח אותם לצאת למלחמה... למה? יידן- נקמה!!! צריך לנקום!!! אבל!!! שים לב: המקומות היחידים שמצאנו שצריך לשמור איבה ולצאת בנקמה... זה רק במדין ובעמלק... שהמכנה המשותף בין שניהם... ששניהם רצו להחטיא אותנו!!! אנחנו מחויבים בזכור אשר עשה לך עמלק... למה? כי יזנוב כן כל הנחשלים אחריו... גם עמלק וגם מדין שניהם הכשילו אותנו בעריות... ועל זה התורה מחייבת אותנו בחובת נקמה!

אבל לעומת זאת???

בלק מולך מואב שרצה להשמיד אותנו... מצריים ואדומים שרצו לכלות אותנו... אנחנו לא מוזהרים לנקום בהם... ולמה?? אז אתה בטח כבר מתאר לעצמך מה אני הולך להגיד... אני בטח הולך להסביר שזה ברוחניות וזה בגשמיות... ורוחניות זה יותר חמור מוגשמיות... **אז זהו שלא!!!**

אדום שרצו להשמיד אותנו ולהציק לנו... פה הקב"ה מגיע ומרגיע אותנו... זה בסדר... אין צורך בנקום... **עליו!!!** זה על אחריות!!! פורה דרכתי לבדי, ומעמים אין איש איתי... כי יום נקם בלבי!!! אל תדאגו... אין צורך בלהנציה את השואה... בשביל זה הקב"ה כביכול לובש בגד אדום... וממה הוא אדום?? מהדם היהודי שנשפך כמים... כל יהודי שנהרג בשואה הכתים את הבגד של הקב"ה באדום... והקב"ה כבר שמונים שנה לא מכבס את הבגד הזה... ומלאכי השרת כביכול שואלים את ה': מדוע אדום ללבושך ובגדיך כדורך בגת? והקב"ה עונה:

הנקמה היא עלי!!! אל תדאגו... את המסכן הזה אין צורך לגבות... כי הוא מגובה אצלי בענן... (כן... היום יש מושג ששולחים מסמכים 'לענן' ואז הם תמיד שמורים ולא צריך לגבות אותם)

את מה צריך לגבות?? את מי שהחטיא אותם... את מי צריך לסמן כאויב מושבע?? את מי שמנסה להרחיק אותנו מה'!!! את המדינים... לצערי הרב אני מכיר כמה וכמה מדיינים שמסתובבים לנו בין הרגלים... אנשים שאחראים על עוון פעור של דורנו... האנשים האלו צריכים להיות מסומנים!!! להתנכר אליהם... להתרחק מהם ולדעת שהם "הם היו בדבר בלעם למסור מעל בה" על דבר פעור..." רגע... אבל מה עם המחבלים ימי"ש... מה עם כל שאר שונאי ישראל ששפכו דם ישראל כמים??

הם "מסודרים"!!! היום נקם בלבי מחכה להם אצל הקב"ה... הוא ינקום בהם... ואפשר לסמוך עליו בעיניים עצומות...

אבל מי ישמור טינה למי שרוצה להרחיק אותי מה'?? שה' ישמור טינה?? האם זה תפקיד של ה'?? לא!!! זה לא אמור להגיע מצידו של ה'... זה משהו שאמור להגיע מצידו...

אני אמור להיות פה ה'גואל הדם' שכאוב על נפש עולליך העטופים בריקנות ובצמאון צדיחים של תוכן בראש כל חוצות... הנקמה שלנו בגלות לא מתבטאת בחרב והיני אלא בתינוב וניכור והתרחקות והוסר דיפלומטיה מול כל מי שמנסה להרחיק אותנו ואת הילדים שלנו מחדלתא דה'... להבין ולהפנים שמי שמרחיק אותנו מה' זה צוררים הם לכם בכלליהם!!!

המשך: לא מחכים לחזור ליום שלפני הגט...

המשך: מה... זוג שמתגרש... יום הגירושין זה לא יום עצוב וכואב ??

מה התשובה??? בטח שכואב!!! כואב מאוד ועצוב מאוד!!!! אותו קרוב משפחה מאוד מאוד קרוב על הבית הזה שהתפרק והרבה יותר ממך... אבל תבין! **תבין שהכאב הגדול פה זה לא הגט!!!** זה לא השלט של המשפחה שירד מהדלת... (שה בעיקר מה שאנשים מבחינ פוגשים...) הסיפור הבאמת עגום פה זה כל הרקע והתהליכים שקדמו לזה... כל החוסר אימון... והחוסר עניין שהיה בין בני הזוג... החוסר הבנה והחוסר הבנה שביניהם... הפערים שהפרידו ביניהם והלכו והעמיקו במשך השנים... הוואצפ שנכנס לבית וגרם לכל אחד לחיות בתחומי התעניינות משלו... הרשת שנכנסה לבית והכניסה איתה את כל הרחוב עד שנהיה לבני הזוג מידי "צפוף" שם... **זה הכאב!!! שם זה קרה!!!** שם המזבח הוריד דמעות... הפירוק האמיתי של הבית היה מבפנים... הבית התרוקן מבפנים... אחרי שהבית התרוקן לגמרי מהתוכן הפנימי שלו... אז... בסוף בסוף הגיע השלב של הפירוק הרשמי והמוצהר שנפרדו דרכיהם באופן סופי בבית הדין עם גט כריתות... **אבל לא זו הבעיה!!!** הגט עצמו הוא לא הסיפור העצוב... לא זה מה שסחוט דמעות... הדמעות והכאב והאבלות זה על כל הרקע שקדם לזה... עד כאן מובן??

על אותו משקל בדיוק בייחס לחורבן בית המקדש:

כשאנחנו מנסים להתחבר לאבלות על חורבן בית המקדש... יש לנו נטיה להתמקד בלשונות האש הגדולות ששרפו את הבנין... יהיו כאלו שיתמקדו לך בכיפת הסלע שהשועלים כעת מהלכים בו... **אבל צריך לדעת שלא זה הסיפור!!!** לא על זה בוכים... הרי כולנו מבינים שבית המקדש נחרב לא בגלל שפרצה שם שריפה והגלאי עשן לא עבדו!!! כולנו מבינים שאם בית המקדש התפרק... הפירוק האמיתי היה מבפנים...

כנראה ש... ש... שחיי הנישואין שם בין קוב"ה לכנסת ישראל לא היו כ"כ מלבבים... כנראה שזה לא היה נראה כ"כ יפה ומרגש כמו שמטיבים לתאר לנו את זה... כן... אנחנו מתארים איזה שמחה עצומה הייתה שם... ואיזה נעים היה שם וכמה שהיהודי רצה והשתוקק כל הזמן ללכת לבית המקדש ולהיות דבוק בה'... אתה מבין לבד שאם באמת ככה זה היה תמיד נראה... בית המקדש היה ממשיך לעמוד על מכונו על עצם היום הזה!! ואם בית המקדש התפרק... זה לא בגלל שפתאום הקב"ה נתן גט... ולא בגלל שיום אחד הגיע טיטוס עם פטישים ופירק את בית המקדש... **לא!!! זה לא זה!!!** זה כי משהו שם נתקע מבפנים... משהו שם דעך ועומעם מבפנים עד שזה נחרב לגמרי... **ולכן!!! מהסיבה הזו אני מרגיש שקר בעצמי** להתחיל לתאר את בית המקדש כמה יפה וכמה נעים וכמה מתוק היה שם...

כי כשאני כותב ככה... מה יוצא מהדברים שלי?? שאם בית המקדש היה בנוי היום!!! אוטומטית הכל היה נהיה יפה ומתוק ונעים ונחמד וחביב.

ומה נעשה שזה לא נכון!!! כי... כי אם בית המקדש בסוף נחרב זה רק בגלל שהיה שלב שבית המקדש אמנם היה קיים!!! ולמרות זאת המצב היה ערעור הפנים... **למצב הזה אנחנו לא מחפשים לחזור!!!** אתה קולט? אנחנו לא מחכים לבית המקדש של היום **א ח ד שלפני** שבית המקדש נחרב... שמעת את המשפט?? זה מה שפשוט שאולי ישמע לך ברגע הראשוני קצת מלחיץ... אבל כל טיפא אמור להבין שהמצב כיום... שבית המקדש נחרב... כמה שזה עצוב ומר!!! אבל עדיין החורבן כיום הוא **מצב יותר אידאלי** מהשנה שבה הוא נחרב!!! אתה מבין את זה או לא?? אתה מקבל את הקביעה הזו או לא? (והראיה: שהחורבן כיום צועד כל הזמן לקראת בנין... והבנין אז צעד בצעדי ענק לקראת חורבן ודלות העזרה נפתחו מאליהם וד"ק) זאת אומרת: בית המקדש בנוי ?? **לא בכל מחיר!!!** למה?? כי זה בדיוק כמו ששומעים על זוג שהתגרש... אנחנו מצטערים **לא על עצם זה** שהם התגרשו... אף אחד לא מאחל להם שהלוואי והייתם ממשיכים לחיות בתוך ארבע קירות מדממים ומנוכרים... אף אחד לא מחפש להחזיר אותם לשלב האומלל של היום אחד שלפני הגט...

ולמה כ"כ כ"כ חשוב להדגיש את זה???

כי עד לפני כמה שנים... כל פעם שהגיע תשעה באב... מאוד מאוד יחלתי והשתוקקתי שבית המקדש **יבנה!!!** מה פירוש שיבנה?? ש... ש... שיבנה... מה יש להבין... שיהיה בנוי!!!! שבהזדמנות הראשונה שאני אגיע לכותל המערבי... אני לא אראה שם המסגד אלא ביהמ"ק בנוי על מכונו... נכון?? **עד שפתאום קלטתי שהרצון שלי הוא קצת... קצת לדות!!!**

זה בדיוק כמו אותו זוג שהתגרש בבנין שלי... ו... וזה לא נחמד לי בעין... זה עושה לי כזה עצוב לחשוב שהבית התפרק... לכן ביקשתי מהם שלפחות יחזירו את השלט... שימשיך להיות כתוב על הדלת ש"כאן גרים בכיף משפחת לוי"... אה... הם לא גרים פה? ובודאי לא בכיף?? אז מה... **העיקר שיהיה כתוב!!! העיקר שיש שלט!!!** אם יש שלט... ויש תיבת דואר... ועוד מגיעים מכתבים לבד בסיידר... מבחינתי הוא טוב... כבר לא משנה לי אם חיים פה באושר ועושר או לא... אתה מבין לבד שזה ניתוק!!! זה ראש קטן קטן!!! נכון?? אז זה!!! שמבחינה מסוימת בית המקדש זה השלט!!! השלט של הדלת... **כאן גרים באהבה ואחוה שלום ורעות קוב"ה וכנסת ישראל...** ולא יבירחו ולא יעלימו לא זה מזו ולא זה מזה וישלטו ובנסיהם שווה בשווה וכו' וכו'... ו... ואז קרה מה שקרה ולפני כן וכך שנים מערכת היחסים אט אט נפרמה והבית התפרק והשלט הוסר... בית המקדש שנחרב במילים אחרות זה אומר שהשלט הוסר... כבר לא כתוב לעיני כל "כאן גרים באהבה ואחוה קוב"ה וישראל"... והנה אני עומד היום ומתפלל וקורע את השמים... ש... שמה?? שבית המקדש יבנה!!!

רבש"ע: לפחות תחזיר את השלט!!!

העיקר שתחזיר את בית המקדש!!! בנה ביתך ככתחילה... יבנה המקדש וישרף המסגד וזהו... זה כל מה שאני צריך... אני בסה"כ רוצה להגיע לכותל ולראות את השלט!!! לראות שעסקים כרגיל... ? ! ? ! ?

זה פשוט חוסר חיבור מינימלי למשמעות של חורבן בית המקדש!!!

תבין: בית המקדש **לא התפוצץ...** בית המקדש **נחרב...** השלט "כאן גרים בכיף קוב"ה וישראל..." השלט הזה לא נפל... השלט הזה **הוסר!!!** כי... כי כנראה שהם לא גרו שם בכיף... ואם אנחנו רוצים שבית המקדש יבנה... אם אנחנו רוצים שהשלט יחזור לדלת... בשביל זה צריך להתפלל על משהו אחר... שחוזר לחיות באהבה אחוה ושלום ורעות... שהנאמנות תחזור... שאל יבירחו ואל יעלימו לא זה מזו ולא זו מזה... --- זו הסיבה שכשאני כבר בא להמחיש את מה שהיה שם בבית היינו מתוך רצון וכוונה לעורר את הכמיהה וההשתוקקות לבית המקדש... אני מעדיף להתמקד דווקא במשימות... בדרישות

התובעניות... בהקפדה על טומאה וטהרה... ולמה?? כי אם כבר להתגעגע לבית המקדש... זה להתגעגע להתמסרות שלנו... להתרפק על הנתינה שלנו... על הביטוי האישי שזכינו שם במקדש לבטא את הנכונות שלנו כלפיו... כאן הגעגוע הנכון!!! אתה אתה מתגעגע לבנין המפואר... להתרגשויות... ולכיסופים... בשביל זה אתה לא צריך בית המקדש... את זה כבר היה לנו השנה במתחמי ההדלקה המפוארים והמרווחים במירון... שב"ה לא אמר אדם צר לי המקום... הכל בסדר... אם אתה מאוד רוצה... אתה יכול גם לנסוע לקברי הצדיקים באירופה... שם יש ריגושים בשפע... אם מאוד תרצה... יקראו לזה לצורך העניין "מסע הקודש"... בפרט שלאחרונה משפצים שם באירופה בקצב... יש לך מתחמים מפוארים של הכנסת אורחים לכל מי שנוסע לקברי צדיקים... בקיצור: אם אתה מחפש בבית המקדש את התחושה המרגשת או את היופי ואת הפאר... בשביל זה לא צריך בית המקדש... אם בית המקדש חסר לנו זה כמו אבא שלי האלמן שמתרפק על הימים הטובים שאמא שלי הייתה בחיי חיותה... ועל מה הוא הכי מתרפק?? על הימים הקשים ביותר של מחלתה... שהיה לו בן זוג והיה לו למי להעניק... למי להתמסר... איך אבא שלי מתבטא על עצמו כיום?? אני הומלס... אין לי בית... לא בגלל שאין מי שיכין לי חביתה לארוחת בוקר... אלא חסר לי את הנתינה ההדדית...

על זה אנחנו מתרפקים!!! היה לנו את אבא שבשמים שהיינו בן זוג שלו... זכינו לתת לו... זכינו למערכת יחסים איתו... זכינו להתבטא לפניו... לטרוח ולהגיש בפניו את ביכורי השדה שלנו ולהניף לפניו עם כל הלב...

אנחנו מתגעגעים לרגלים העייפות והכושלות בדרך לירושלים...

אנחנו מתגעגעים לצפיפות ולדוחק שהיה בירושלים ש... שכמובן לא אמר אדם צר לי המקום... שים לב: זה לא שלא היה צר!! היה צר ועוד אין... **אבל לא אמר** אדם צר לי... בטח שלא אמר... תשאל זוג מבוגרים סו"ס מצאו את זיווגם מעל גיל 30... והם שכרו איזה יחידה פצפונת של 30 מ"ר... תשאל אותם האם הם אומרים צר לי המקום?? איזה צר... כמה חיכינו לצר הזה... מי שזכה סו"ס להקים בית... הוא מאושר עלי אדמות... מי שם לב צר המקום... לזה אנחנו מתגעגעים!!! אנחנו מתרפקים על חיי הנישואין עם הקב"ה שהיו ספוגים עם אינסוף רצוף אהבה ונאמנות.

לזה!! ורק לזה אנחנו מתגעגעים! על זה אנחנו מתרפקים...

איך לך ובהתאם לזאת: כאן מגיע הנפקא מינה הגדולה:

כל זמן שהתפילה והתקווה שלי הסתכמה בזה שרציני שבית המקדש פשוט יבנה... שפשוט נראה את הבנין הגבוה הזה ברקע של גשר המיתרים... כשבוזה הסתכמה התקווה שלי... אז העסק היה די תקוע!!! תשמע... אני מחכה פה לאיזה מבנה... זה כנראה תקוע באישורים... ואתה יודע איך זה נראה... קח את הזמן שלך...

אבל ברגע שהבנתי שההלוו... אנחנו לא מחכים לשלט של הדלת... אנחנו לא מחכים לבנין שיכריז שכאן גרים באהבה ואחוה קוב"ה וישראל... אלא מאי?? אנחנו מחכים לאהבה הזו בעצמה!! אם זה הנושא... פה יש לי כר נרחב... פה יש לי מה לפעול... יש לי מה לעשות עם התקווה הזו לבנין בית המקדש... מה?? מה יש לי לפעול? פשוט להתחיל להשקיע באהבה... בקשר עם ה'... להשקיע בכוננות לה'!!!!

ופה אנחנו נכנסים לנקודה מאוד עמוקה: אנחנו טיפוסים די עצלנים... לא רוצים לעבוד קשה... אם אין ברירה... אז יאלה... מה אפשר לעשות... אבל אם אפשר לחסוך כל מאמץ... אנחנו ממש נשמח שלא להזיז אבר... ואנחנו בסה"כ צודקים... אם אפשר לשבת... מה העניין לעמוד... אם אפשר לחסוך מאמץ... מה העניין להזיע לחינם... כל זה נכון בייחס לשלט של המזגן, הרכב, הקומקום, הביולר, המכונת כביסה והמכונת יבוש והתנור... תחסוך מאמץ לבריאות! **אבל כשמדובר במערכת יחסים??**

כאן זה בדיוק הפוך!!! במערכת יחסים המאמץ והחשיבה ועצם הבעת נכונות... זה כל הקנייטיש!!! זה כל הביטוי... ולכן בתקשורת שלנו עם ה'... פה, לחסוך מאמץ זה לא קשור... זה בדיוק כמו שתציע טרמפ לאדם שעושה פעילות גופנית... מה קרה לך... הוא כעת **רוצה** להתאמץ!!! כל הסיבה שהוא יצא להליכה זה רק בשביל להתאמץ... על אותו משקל: במערכת היחסית שלנו עם ה' אין טעם לחסוך במאמץ... כי זה להרוס את הכל... יש פה ושם אנשים שלפעמים מתעצבנים על המדור הלכה בקרוב ממש למעשה... למה אתה גמיש לנו את כל העקשן עם התרומות ומעשרות והטבילה של הספות וההתארגנות עם הקרבנות... למה אתה מחפש את החיים הקשים?? אבל כל מי שקורא את המדור הזה יכול לענות לבד את התשובה... הוי... אתה לא מבין... זה כל הגישמאק... אני פה בשביל זה!! אני הולך לבית המקדש... אני מחפש להתבטא לפני ה'... אם הייתי מחפש חיים קלים הייתי נשאר בבית...

מעשר בהמה זה קרוב מיותר!! לא חייבים בכלל להקריב אותו... אפשר לעשות קומבינות מאוד פשוטות ולהתפטר ממנו... אבל מי מחפש להתפטר... אני רוצה להתחייב... אני שובר את הראש איך להתבטא לפני ה'... אז זהו!!! שב"ה כלל ישראל מבינים את זה... ואני מזוית אישית יכול להעיד... שיהודי שמתחבר למדור הזה של הלכה בקרוב ממש... זה מה שמדבר אלי!!! הנקודה הזו!! כן להיות בקטע... כן להסתבך... כן להתחייב... לא לצאת ידי חובה... לא לסיים מהר... וזה כנראה מה שלא היה בביהמ"ק סמוך לחורבנו... ו... ובינינו... זה מה שקורה עכשיו בינינו לבין עצמנו בחיים התורניים הפרטיים שלנו...

אנחנו אמנם מאוד מתרפקים על ההתמסרות של הקרבנות וטומאה וטהרה... אבל... אבל כנראה שאבא שבשמים משתוקק לראות את הביטוי הזה גם כאן בשטח... מול ההתמודדות היומיומיות שלנו... שנשמח לשלם מחיר על הבית הנקי שלנו מהרשת... שנהיה מאושרים לבטא מול ה' את הנכונות שלנו להיות נאמנים אליו גם כשזה גובה מאיתנו מחיר חברתי... מחיר כלכלי... מה שבטוח: השלט הולך לחזור קרוב מתמיד... ואנחנו מחכים לו...